

Böröndi Lajos

Ahogyan fölkel a Nap

(Variációk a szerelemre)

1. Nincs sötét, csak szürke festék

ömlött, s száradt rá az égre.
Ülsz szemben az éjszakával,
s várod hogy a hajnal széttépje
a gyúrt papír-egyet. S a bronz szín
szétfusson, először a szélét elérje:
s mint lobban föl, arra vársz: a fényre.
Szomjasan. Ezért a pillanatért éltél,
amikor a kárpit fölszakad.
Ezért megérte.

2. a tenger felől fúj a szél onnét reped

meg az éjszaka burka
ezerszer láttad mégis szomjasan vársz
arra a pillanatra

Isten mutatóujja ahogyan megkarcolja
az eget s fölkel a Nap
s a fény a tengert beragyogja

s mint ezer villámló üvegcserep
fölmutatja tengernyi ékkövé

erre vártál mindig
erre a pillanatra

3. A hegyek szülik a hajnalt, a sötétet

lassan festi át a szűrt fény. A hideget

sem érzed már olyan hidegnek, pedig
a hajnalok hűvösek.

De néhány pillanat csak, tudod, s az
égre gördül a Nap a hegyek mögül
és fölragyog.

Ezért éltél eddig, ezt vártad,
ezt a pillanatot.

4. Ezért éltél. Egy pillanat csak,

Isten amíg behunyta szemét.

Fölkelt a Nap addig, s te melegedtél
fényénél, s nem volt többé
sötét a sötét.

Azt a pillanatot vártad mindig, a gyönyört,
Amikor a Nap fölragyog.

Ezért megérte sötétségben élni
addig.
S élvezni a pillanatot.

Négyesfogat

(Fényképünk alá)

A fényképek nem őriznek meg semmit
belőlünk. Mind csak gyöngé lenyomat.
A gyermekarc mögött koszlott lepedő lóg.
Megörökíthetetlen pillanat.
A kocsit a fényképész felé a
csámpás fényű délutánban.
Az maradt meg, távolban vonat fut
a levegőtlen fullasztó nyárban.

Aztán falra kerültünk mind a négyen, egymást
ölelve, s ötven évig így néztünk le
anyánkra apánkra.
Évi kilenc, én hét, Ibi öt, s Jenci egy
évesen egymásra is vigyázva.

Majd idekerült íróasztalom fölé a kép, s én
a Dénesfa felé vezető út fáit látom.
Nem emlékszem, hogyan röpült a kismadár
1961-ben, abban a semmibe
hulló nyárban.

metszet

bejöttek az oroszok
aztán egy kicsit itt maradtak
óvni védeni ellenünk
a szocialista forradalmat

ránk hoztak dögvészt rákosít
egyenlőséget munkatábort
aki nem döglött bele
a börtönablakon kilátott

azt hittük aztán ötvenhatban
minden kiégett ruszki tankban
a szabadság világa lángol

aztán kádár jött szürke vásott
gyűrött kabátban hozta nekünk
a kötelet s a szabadságot